

1641. opportuna gerendi, faciendi, mandandi, præcipiendi, & exequendi facultatem eorumdem tenore præsentium concedimus, & impertimur.

Contrariis derogat.

§.6. Non obstantibus quatenus unquam emanaverint, aut extent, fel. record. Julii II., & Pauli III. prædictorum literis, ac Magistrorum, seu Congregationis viarum decreto, seu decretis quibuslibet super negotio viae, & Postarum hujusmodi, ad Ducis, ac Universitatis dictæ Terræ Roncilionis præfatorum, & quorumvis aliorum favore, & instantia, ut asseritur, editis, factis, & expeditis, necnon Bonifacii VIII. de una, & in Concilio generali de duabus dietis, dummodo quis ultra tres dietas extra suam Civitatem, & Diocesim ad iudicium vigore præsentium non trahatur, & Pii IV. Romanorum Pontificum prædecessorum nostrorum de gratiis interesse dictæ Camera quomodolibet concernentibus, infra certum tempus in eadem Camera insinuandis, & registrandis, ac aliis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon, quatenus opus sit, nostra de non tollendo jure quæsito, aliisque Cancellariæ Apostolicæ regulis, ac Terrarum, & aliorum Locorum prædictorum statutis, privilegiis, indultis, concessionibus, exemptionibus, immunitatibus, licentiis, facultatibus, deputationibus, confirmationibus, extensionibus, prorogationibus, & literis Apostolicis Ducis, Universitatibusque, & hominibus, ac Cauponibus, & Veredariis, Possisque Terrarum, & Locorum prædictorum, & quibusvis aliis, etiam speciali nota, & mentione dignis, etiam motu, scientia, & potestate paribus, etiam consistorialiter de eorumdem Cardinalium consilio, & assensu, & alias quomodolibet, ac ex quocumque titulo, ratione, vel causa, etiam speciali mentione, & expressione dignis, sub quibuscumque verborum formis, & tenoribus, ac quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, & irritantibus, & aliis decretis, etiam necessario exprimentis, etiam in vim contractus jurati, & camerali obligatione vallati, & quovis alio robore, & cauthela firmati, in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, editis, factis, emanatis, & pluries, ac iteratis vicibus confirmatis, approbatis, & innovatis.

§.7. Quibus omnibus, & singulis, etiam si in eis caveatur expresse, quod nullo unquam tempore sub similibus, vel dissimilibus facultatum, licentiarum, concessionum, privilegiorum, & aliarum gratiarum præfatarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, aut aliis contrariis dispositionibus pro tempore faciendis comprehendantur, sed semper ab eis excepta, & quoties illa emanarent, toties in pristinum, & validissimum statum, etiam sub posteriori data per eos, quibus concessa sunt, eligenda, reposita, & plenarie reintegrata, ac de novo concessa sint,

& esse censeantur, necnon pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum infererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis habentes, harum serie, attento quod agitur de regalibus, specialiter, & expresse, ac latissime ad effectum præmissorum derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§.8. Ut autem præsentibus literæ ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, & Apostolica auctoritate decernimus easdem præsentibus ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, ac in acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus nostris publicari, & illarum exempla ibidem affixa relinqui, quæ sic publicatæ, & affixæ omnes, & singulos, quos concernunt, perinde afficiant, & arceant, ac si illorum, unicuique personaliter notificatæ, & intimatæ fuissent.

§.9. Quodque earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu aliquus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate ecclesiastica constitutæ munitis eadem prorsus fides in iudicio, & extra adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Petrum, sub Annulo Piscatoris, die 23. Januarii 1641. Pontificatus nostri Anno Decimo octavo.

Transumptis credi mandat.

Datum die 23. Januarii 1641. An. XVIII.

DCLXVII.

Facultas Archiepiscopo Ragusino convertendi piorum legatorum medietatem in reparationem Ecclesiarum, & Monasteriorum, ac mæniem Reipublicæ Ragusinae.

Ex Regest. in Secret. Brev.

Ven. Fratri Archiepiscopo Ragusino.

URBANUS PAPA OCTAVUS

Ven. Frater salutem, & apostolicam benedictionem.

§.1. Cum sicut exponi Nobis nuper fecerunt dilecti filii Magistratus Reipublicæ Ragusinae, continuatis per decem mensium spatium Terremotibus, Civitas Ragusina, & universum ejus Dominium adeo conqussatum fuerit, ut præter multorum ædificiorum ruinam plurimæ Ecclesie, & Monasteria, ipsaque dictæ Civitatis, & Domini hujusmodi propugnaculorum mænia maximum inde damnum acceperint, quæ si quamprimum non resarciantur periculum est, ne funditus corruant; In dicta vero Civitate nonnulla diversarum summarum annua legata pro variis

Causa concedenda facultatis.

riis operibus piis adimplendis relicta, & per Deputatos a dictis magistratibus, vel forsitan alios administrari solita existant; Nobis propterea dicti Exponentes humiliter supplicari fecerunt, ut eis de aliquo ex redditibus hujusmodi subventionis auxilio ad præmissa resarcienda providere de benignitate apostolica dignaremur.

Facultas Archiepiscopo Ragusino conceditur, prout in Rubrica.

§.2. Nos igitur attendentes ex præmissis non solum Magistratum, & hominum, sed etiam personarum ecclesiasticarum, & locorum piorum Reipublicæ, & Domini prædictorum causam agi, religionisq; catholicæ in universo Dominio hujusmodi conservande non parum interesse Civitatem prædictam, ejusdemque Domini Provincie, & locis ab impia Turcarum tyranni de occupatis undique circumdati propugnacula recte munita, & clausa esse, citiosque magistratus specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & earum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodate existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Fraternitati tuæ per præsentibus committimus, & mandamus, ut confito tibi de narratis, integram reddiditum, proventuum, & emolumentorum omnium, & singulorum legatorum prædictorum medietatem, quæ tamen summam sex millium scutorum monetæ annuatim non excedat, magistratibus prædictis, ita quod liceat illis eandem reddiditum, proventuum, & emolumentorum hujusmodi medietatem percipere, exigere, & levare, ac in Ecclesiis, & Monasteriorum, atque mæniem prædictorum reparationem, dummodo, quoad ipsa mænia facultates laicorum Civitatis, & Domini hujusmodi ad hoc non suppetant, & non alios usus, super quo illorum conscientiam oneramus, convertere, Diocesani loci, vel cujusvis alterius licentia minime requisita ad triennium proximum a data præsentium computant, auctoritate nostra concedas, & assignes super quibus tibi plenam, liberam, & amplam facultatem eadē auctoritate, ten præsentium concedimus, & impertimur.

Obstantium derogatio.

§.3. Non obstantibus præmissis, ac quorumcumque Testatorum voluntatibus, quas in, & quoad præmissa sufficienter commutamus, necnon, quatenus opus sit, se. re. Pauli Secundi, & aliorum Romanorum Pontificum prædecessorum nostrorum de rebus Ecclesiæ non alienandis, aliisque apostolicis, necnon in universaliibus, provincialibusque Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, ac quibusvis, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præ-

missorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanfuris ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut residuum missarum, & aliorum operum omnino celebrentur, & adimpleantur, & suffragentur animabus eorum, qui legata pia hujusmodi fecerunt, perinde ac in totum adimpleta essent.

Datum Romæ apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die 26. Januarii 1641. Pontificatus nostri Anno XVIII.

Datum die 26. Januarii 1641. An. XVIII.

DCLXVIII.

Confirmatio Decreti Congregat. Vistationis Apostolicæ, quo Ruthenis unitis conceditur Ecclesia Sanctorum Sergii, & Bacchi in urbe cum suis pertinentiis.

Ex Regest. in Secret. Brev.

URBANUS PAPA OCTAVUS

Ad futuram rei memoriam.

§.1. Alias a Congregatione Vistationis apostolicæ emanavit Decretum tenoris subsequens videlicet. Cum in Sacra Congregatione Vistationis Apostolicæ fuerit pluribus propositum, an permittendum sit Fratribus Religiosis Ordinis Minorum S. Francisci de Paula exercere curam animarum in Ecclesia, & Parochia Sanctorum Sergii & Bacchi per unum, seu duos Religiosos degentes extra Claustra, & Conventum Regularem contra formam, & Ordinationem Bullæ concessionis, applicationis, & incorporationis Parochiæ factæ per se. re. Gregorium XV. sub datum nonis Januarii Anno 1622. in qua dicta Ecclesia, & Parochia cum adibus Parochialibus, ac situ adjacente, conceditur prædicto Ordini, ac Fratribus ad effectum inibi extrui faciendi unum Conventum seu Domum regularem pro usu, & habitatione competentis numeri ad minus 12. Fratrum ejusdem Ordinis quorum opera eadē Ecclesia cultu, & devotione celebrior redderetur, & in ea cura animarum, aliisque officia parochialia, etiam melius, & fructuosius, quam antea exercerentur. Et re mature discussa decretum fuerit nullo modo permittendum esse dictam curam exerceri a Fratribus existentibus extra Domum, & Conventum regularem. Sed stante, quod iidem Fratres contra prædictam Bullæ dispositionem, Domum, & Conventum regularem, quem fundare, & construere debebant in situ adjacente Parochiali Ecclesiæ, exererint in loco valde distanti, licet intra fines ejusdem Parochiæ, videlicet prope Ecclesiam Sancti Petri ad vincula facta impensa multorum millium aureorum, tenerentur ibidem etiam con-

Referet Decretum Congr. Vistationis.

struere unam novam Ecclesiam pro exercitio curae animarum praefatae Parochiae, eum praesertim ad id teneantur ex onere imposito a quon. Joanne Pizzullo Calabro fundatore dicti Conventus in suo ultimo Testamento, in quo omnia sua bona ascendentia ad valorem fere 40. millium scutorum, ea conditione, ac lege inter alias reliquit, ut ibidem construere deberent unam novam Ecclesiam, prout eadem Sacra Congregatio auctoritate sibi a S.D.N. concessa, ut omni meliori modo, facto etiam prius verbo cum eodem Sanctissimo, ac de eius Ordine, ac mandato, statuit, decrevit, & ordinavit, applicando etiam praedictam Ecclesiam Parochialem Sanctorum Sergii, & Bacchi cum situ adjacente Collegio Nationis Ruthenorum ibidem erigendo. Cumque etiam pluries iidem Fratres de Ordine ejusdem Sacrae Congregationis, ac in eademmet Congregatione, ubi eorum Superiores non semel personaliter comparuerunt, fuerint moniti, ut quamprimum ad exitum perducerent edificium novae Ecclesiae inceptum, & se excusaverint non posse ob graves impensas, nisi paulatim ex annuis redditibus Conventus, & aedem jam excitam complere, ac perficere. Ideo eadem Sacra Congregat., ne alia mora interponeretur, facto verbo cum Sanctissimo mandavit iterum, donec nova Ecclesia completeretur, curam animarum Parochiae exerceri a Fratribus in parva Ecclesia sub Invocatione Sancti Francisci de Paula contigua Monasterio praedicto, ubi modo divina officia ab eisdem persolvuntur, & omnino statim liberam, & expeditam relinquere Ecclesiam Sanctorum Sergii, & Bacchi, eamque cum aedibus Parochialibus, & situ adjacente consignari pro erectione Collegii Ruthenorum cum facultate, etiam quoad sepelienda corpora mortuorum Parochiae, quod interim donec sepulchra in nova Ecclesia construantur, vel aliter provideatur, possint sepelire in praefata Ecclesia Sanctorum Sergii, & Bacchi, & ita servari mandavit, statuit, & ordinavit hac die 12. Maii 1639. J. B. Episcopus Camerinen. Vicesgerens, & Sacrae Congregationis Secretarius. Concordat cum originali existente in Secretaria Congregationis de Propaganda Fide, Franciscus Ingolus Secretarius.

Confirmatur.

§.2. Cum autem firmiora sint ea, quae Sedis Apostolicae patrocinio muniuntur; Idcirco Nos de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium negotio Propaganda Fidei praepositorum consilio, decretum praesentium apostolica auctoritate, tenore praesentium confirmamus, & approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adicimus, ac omnes, & singulos tam juris, quam facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint supplementis.

Clausula.

§.3. Decernentes praesentes Literas validas, firmas, & efficaces existere, & fore, suisque plenarios, & integros effe-

ctus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, & singulis, quos illa concernunt, inviolabiliter observari; Sicque per quoscumque Judices ordinarios, & delegatos etiam causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definiti debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§.4. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub Anulo Piscatoris, die 8. Febr. 1641. Pontificatus nostri Anno XVIII.

Contrarium derogatio.

Datum die 1. Febr. 1641. An. XVIII.

DCLXIX.

Confirmatio Constitutionum Pii Papae V. & Gregorii XIII. prohibentium quasdam Theologorum sententias, & opiniones. Necnon prohibitio libri, cui titulus, Augustinus, Cornelii Jansenii, olim Irenaei Episcopi.

URBANUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

In eminenti Ecclesiae militantis Sede, meritis licet imparibus, constituti, sedulo meditamur, ut quae ad fidei catholicae conservationem a praedecessoribus nostris provide statuta, & ordinata sunt, firmiter & perpetuo observentur, & cum opus sit, nostrae auctoritatis munimine confirmantur.

Proemium.

§.1. Dudum siquidem a fel. record. Pio Papa V. praedecessore nostro emanavit Constitutio tenoris subsequens, videlicet. Pius Episcopus Servus Servorum Dei. Ad futuram rei memoriam. Ex omnibus afflictionibus, quas in hoc loco a Domino constituti, tam luctuoso tempore sustinemus, ille animus nostrum praecipue excruciat dolor, quod Religio Christiana tantis jam pridem turbibus agitata, novis quotidie propositis opinionibus conflitetur, Christianique populus antiqui hostis suggestionibus dissectus, in alios, atque alios errores passim, & promiscue deferatur. Quantum vero ad Nos attinet, totis viribus conamur, ut illae, simul atque profluant, penitus opprimantur: magno enim dolore afficimur, quod plerique, spectatae alioquin probitatis, & doctrinae, in varias sententias, offensionis, & periculi plenas, tum verbo, tum scriptis prorumpunt; deque eis, etiam in Scholis invicem, controvertantur, cujusmodi sunt sequentes.

Constit. Pii V.

§.2. Nec Angeli, nec primi hominis adhuc integri merita recte vocantur gratia. Sicut opus malum ex natura sua est mortis aeternae meritorium, sic bonum opus ex natura sua est vitae aeternae meritorium.

Sententia scripta.

rum. Et bonis Angelis, & primo homini, si in statu illo perseverassent usque ad ultimum vitae, felicitas esset merces, & non gratia. Vita aeterna homini integro, & Angelo promissa fuit intuitu bonorum operum, & bona opera ex lege naturae ad illam consequendam per se sufficiunt. In promissione facta Angelo, & primo homini continetur naturalis iustitiae constitutio, qua pro bonis operibus, sine alio respectu, vita aeterna iustis promittitur. Naturali lege constitutum fuit homini, ut si in obedientia perseveraret, ad eam vitam pertransiret, in qua mori non posset. Primi hominis integri merita fuerunt primae creationis munera; sed juxta modum loquendi Scripturae sacrae non recte vocantur gratia; quo fit, ut tantum merita, non etiam gratia debeant nuncupari. In redemptis per gratiam Christi, nullum inveniri potest bonum meritum, quod non sit gratis indigno collatum. Dona concessa homini integro, & Angelo, forsitan non improbanda ratione, possunt dici gratia; sed quia secundum usum sacrae Scripturae, nomine gratiae, ea tantum munera intelliguntur, quae per Jesum Christum male merentibus, & indignis conferuntur, ideo neque merita, neque merces, quae illis redduntur, gratia dici debet. Solutio poenae temporalis, quae peccato dimisso, saepe remanet, & corporis resurrectio, proprie non sunt meriti Christi adscribenda est. Quod pie, & iuste in hac vita mortali usque in finem conversati, vitam consequimur aeternam, id non proprie gratiae Dei, sed ordinationi naturali statim initio creationis constituta iusto Dei iudicio deputandum est, neque in hac retributione bonorum, ad Christi meritum respicitur, sed tantum ad primam institutionem generis humani, in qua leges naturali constitutum est, ut iusto Dei iudicio obedientiae mandatorum vita aeterna reddatur. Pelagii sententia est, Opus bonum, citra gratiam adoptionis factum, non est Regni Coelestis meritorium. Opera bona a filiis adoptionis facta non accipiunt rationem, meriti ex eo, quod sunt per spiritum adoptionis inhabitantem corda filiorum Dei, sed tantum ex eo, quod sunt conformia legi, quodque per ea praestatur obedientia legi. Opera bona iustorum non accipiunt in die iudicii extremi amplio remercedem, quam iusto Dei iudicio mereantur accipere. Ratio meriti non consistit in eo, quod qui bene operatur, habeat gratiam, & inhabitantem Spiritum Sanctum, sed in eo solum, quod obedit divinae legi. Non est vera legis obedientia, quae fit sine charitate. Sentiant cum Pelagio, qui dicunt, esse necessarium ad rationem meriti, ut homo per gratiam adoptionis sublimetur ad statum Deificum. Opera Catechumenorum, ut fides, & poenitentia, ante remissionem peccatorum facta, sunt vitae aeternae meritoria, quam vitam ipsi non consequuntur, nisi prius praecedentium delictorum impedimenta tollantur. Ope-

ra iustitiae, & temperantiae, quae Christus fecit, ex dignitate personae operantis non traxerunt majorem valorem. Nullum est peccatum ex natura sua veniale, sed omne peccatum meretur poenam aeternam. Humanae naturae sublimatio, & exaltatio in consortium Divinae naturae, debita fuit integritati primae conditionis, & proinde naturalis dicenda est, & non supernaturalis. Cum Pelagio sentiunt, qui textum Apostoli ad Romanos secundo, Gentes, quae legem non habent, naturaliter, quae legis sunt, faciunt, intelligunt de gentibus fidei gratiam non habentibus. Absurda est eorum sententia, qui dicunt, hominem ab initio dono quodam supernaturali, & gratuito supra conditionem naturae suae fuisse exaltatum, ut fide, spe, & charitate Deum supernaturaliter coleret. A vanis, & otiosis hominibus, secundum insipientiam philosophorum, excogitata est sententia, quae ad Pelagianismum relicenda est, Hominem ab initio sic constitutum, ut per dona naturae superaddita fuerit largitate Conditoris sublimatus, & in Dei filium adoptatus. Omnia opera infidelium sunt peccata, & Philosophorum virtutes sunt vitia. Integritas primae creationis non fuit indebita humanae naturae exaltatio, sed naturalis ejus conditio. Liberum arbitrium sine gratiae Dei adjutorio, non nisi ad peccandum valet. Pelagianus est error dicere, quod liberum arbitrium valet ad ullum peccatum vitandum. Non soli fures ii sunt, & latrones, qui Christum Viam, & Optimum veritatis, & vitam negant, sed etiam quicumque aliunde, quam per ipsum, in viam iustitiae (hoc est ad aliquam iustitiam) descendere possunt, aut tentationi ulli, sine gratiae ipsius adjutorio resistere hominem posse, sic ut in eam non inducatur, aut ab ea non superetur. Charitas perfecta, & sincera, quae est ex corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta, tam in Catechumenis, quam in poenitentibus, potest esse sine remissione peccatorum. Charitas illa, quae est plenitudo legis, non est semper conjuncta cum remissione peccatorum. Catechumenus iuste, recte, & sancte vivit, & mandata Dei observat, ac legem implet per charitatem ante obtentam remissionem peccatorum, quae in Baptismi lavacro demum percipitur. Distinctio illa duplicis amoris, naturalis videlicet, quo Deus amatur ut auctor naturae, & gratuiti, quo Deus amatur ut beatorum, vana est, & commentitia, & ad illudendum sacris literis, & plurimis veterum testimoniis excogitata. Omne quod agit peccator, vel servus peccati, peccatum est. Amor naturalis, qui ex viribus naturae exoritur, ex sola Philosophia, per elationem praesumptionis humanae, cum injuria Crucis Christi defenditur a nonnullis Doctoribus. Cum Pelagio sentit, qui boni aliquid naturalis, hoc est, quod ex natura solis viribus ortum ducit, agnoscit. Omnis amor creaturae rationalis, aut otiosa est cupiditas, qua Mundus diligitur, quae

quæ a Joanne prohibetur, aut laudabilis illa charitas, qua per Spiritum Sanctum in corde diffusa, Deus amatur. Quod voluntarie fit, etiam si necessario fiat, libere tamen fit. In omnibus suis actibus peccator servit dominantis cupiditati. Is libertatis modus, qui est a necessitate, sub libertatis nomine non reperitur in Scripturis, sed solum nomen libertatis a peccato. Justitia, qua justificatur per fidem impius, consistit formaliter in obedientia mandatorum, quæ est operum Justitia, non autem in gratia aliqua animæ infusa, qua adoptatur homo in filium Dei, & secundum interiorem hominem renovatur, ac divinæ naturæ confors efficitur, ut sic per Spiritum Sanctum renovatus, deinceps bene vivere, & Dei mandatis obedire possit. In hominibus poenitentibus, ante Sacramentum absolutionis, & in Catechumenis ante Baptismum est vera justificatio, separata tamen a remissione peccatorum. Operibus plerisque, quæ a fidelibus fiunt, solum ut Dei mandatis pareant, cujusmodi sunt, obedire parentibus, depositum reddere, ab homicidio, a furto, a fornicatione abstinere, justificantur quidem homines, quia sunt legis obedientia, & vera legis justitia, non tamen iis obtinent incrementa virtutum. Sacrificium Missæ non alia ratione est sacrificium, quam generali illa, qua omne opus, quod fit, fit ut sancta societate Deo homo inhæreat. Ad rationem, & definitionem peccati non pertinet voluntarium, nec definitionis questio est, sed causa, & originis, utrum omne peccatum debeat esse voluntarium; unde peccatum originis vere habet rationem peccati sine ulla relatione, ac respectu ad voluntatem, a qua originem habuit. Peccatum originis est, habituali parvuli voluntate, voluntarium, & habitualiter dominatur parvulo, eo quod non gerit contrarium voluntatis arbitrium, & ex habituali voluntate dominante fit, ut parvulus descendens, sine regenerationis Sacramento, quando usum rationis consequutus erit, actualiter Deum odio habeat, Deum blasphemet, & Legi Dei impugnet. Prava desideria, quibus ratio non consentit, & quæ homo invitatus patitur, sunt prohibita præcepto, Non concupisces. Concupiscentia, sive lex membrorum, & prava ejus desideria, quæ inviti sentiunt homines, sunt vera legis inobedientia. Omne scelus est ejus conditionis, ut suum auctorem, & omnes posteros eo modo inficere possit, quo infecit prima transgressio. Quantum est ex vi transgressionis, tantum meritum malorum a generante contrahunt, qui cum minoribus nascuntur vitiis, quam qui cum majoribus. Definitiva hæc sententia, Deum homini nihil impossibile præcepisse, falso tribuitur Augustino, cum Pelagii sit. Deus non potuisset ab initio talem creare hominem, qualis nunc nascitur. In peccato duo sunt actus, & reatus, transiente autem actu, nihil remanet, nisi reatus, sive obligatio ad poenam. Unde in Sacramento Baptismi, aut Sacerdotis

absolutione, proprie reatus peccati dumtaxat tollitur, & ministerium Sacerdotum solum liberat a reatu. Peccator poenitens non vivificatur ministerio Sacerdotis absolvantis, sed a solo Deo, qui poenitentiam suggerens, & inspirans, vivificat eum, & resuscitat, ministerio autem Sacerdotis solum reatus tollitur. Quando per eleemosynas, aliaque poenitentiae opera Deo satisfacimus pro poenis temporalibus, non dignum pretium Deo pro peccatis nostris offerimus, sicut quidam errantes autumant (nam alioquin essemus, saltem aliqua ex parte redemptores,) sed aliquid facimus, cujus intuitu Christi satisfactio nobis applicatur, & communicatur. Per passionem Sanctorum in Indulgentiis communicatas, non proprie redimuntur nostræ delicta, sed per communionem charitatis nobis eorum passionem impertuntur, ut digni simus, qui pretio sanguinis Christi a poenis pro peccatis debitis liberemur. Illa Doctorum distinctio, Divinæ legis mandata bifariam impleri, altero modo quantum ad præceptorum operum substantiam tantum, altero quantum ad certum quemdam modum, videlicet secundum quem valeant operantem perducere ad regnum æternum (hoc est ad ad modum meritum) commentitia est, & explodenda. Illa quoque distinctio, qua opus dicitur bifarium bonum, vel quia ex objecto, & omnibus circumstantiis rectum est, & bonum (quod moraliter bonum appellare confueverunt) vel quia est meritorium Regni æterni, eo quod fit a vivo Christi membro per Spiritum charitatis, reicienda est. Sed, & illa distinctio duplicis Justitiæ, alterius, quæ fit per spiritum charitatis inhabitantem; alterius, quæ fit ex inspiratione quidem Spiritus Sancti, cor ad poenitentiam excitantis, sed nondum cor inhabitantis, & in eo charitatem diffundentis, qua Divinæ Legis justificatio impletur, similiter reicitur. Item, & illa distinctio duplicis vivificationis, alterius, qua vivificatur peccator, dum ei poenitentia, & vitæ novæ propositum, & inchoatio per Dei gratiam inspiratur, alterius, qua vivificatur, qui vere justificatur, & palmis vivus in vite Christo efficitur, pariter commentitia est, & scripturis minime congruens. Non nisi Pelagiano errore admitti potest usus aliquis liberi arbitrii bonus, sive non malus, & gratiæ Christi injuriam facit, qui ita sentit, & docet. Sola violentia repugnat libertati hominis naturali. Homo peccat, etiam damnabiliter, in eo, quod necessario facit. Infidelitas pure negativa in his, in quibus Christus non est prædicatus, peccatum est. Justificatio impii fit formaliter per obedientiam Legis, non autem per occultam communicationem, & inspirationem gratiæ, quæ per eam justificatos faciat implere legem. Homo existens in peccato mortali, sive in reatu æternæ damnationis, potest habere veram charitatem, & charitas etiam perfecta, potest consistere cum reatu æternæ damnationis.

nationes. Per contritionem, etiam cum perfecta, & cum voto suscipiendi Sacramentum conjunctam, non remittitur crimen, extra casum necessitatis, aut martyrii, sine actuali susceptione Sacramenti. Omnes omnino justorum afflictiones, sunt ultiones peccatorum ipsorum; unde & Job, & Martyres, quæ passi sunt, propter peccata sua passi sunt. Nemo, præter Christum, est absque peccato originali, hinc B. Virgo mortua est propter peccatum ex Adam contractum, omnesque ejus afflictiones in hac vita, sicut, & aliorum Justorum, fuerunt ultiones peccati actualis, vel originalis. Concupiscentia in renatis relapsis in peccatum mortale, in quibus jam dominatur, peccatum est, sicut & alii habitus pravi. Motus pravi concupiscentiæ sunt pro statu hominis vitati, prohibiti præcepto, Non concupisces. Unde homo eos sentiens, & non consentiens, transgreditur præceptum, Non concupisces, quamvis transgressio in peccatum non debeat. Quamdiu aliquid concupiscentiæ carnalis in diligente est, non facit præceptum, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Satisfactiones laboriosæ justificatorum non valent expiare de condigno poenam temporalem restantem post culpam condonatum. Immortalitas primi Hominis non est gratiæ beneficium, sed naturalis conditio. Falsa est Doctorum sententia, primum Hominem potuisse a Deo creari, & institui sine justitia naturali.

Damnat prædictas sententias.

§.3. Quas quidem sententias stricto coram Nobis examine ponderatas, quamquam nonnullæ aliquo pacto sustineri possent, in rigore, & proprio verborum sensu ab assertoribus intento, hæreticas, erroneas, suspectas, temerarias, scandalosæ, & inpias aures offensionem immitentes respective, ac quæcumque super iis verbo, scripto, quæque emissa, præsentium auctoritate damnamus, circumscribimus, & abolemus, deque eisdem, & similibus posthac quoquo pacto loquendi, scribendi, & disputandi facultatem quibuscumque interdiciamus. Qui secus fecerint, ipsos omnibus dignitatibus, gradibus, honoribus, beneficiis, & officiis perpetuo privamus, ac etiam inhabiles ad quæcumque decernimus, vinculo quoque anathematis eo ipso innodamus, a quo nullus Romano Pontifice inferior valeat ipsos, excepto mortis articulo, liberare.

Erequisitores deputat.

§.4. Cæterum, ut jam commoti his de rebus tumultus, & contracta odia facilius comprimi possint, simulque animarum saluti plenius consulatur, dilecto filio nostro Antonio Tituli S. Bartholomæi in Insula Presbytero Cardinali Granuelano nuncupato, per apostolica scripta mandamus, ut ipse, quid ad perpetuam dictarum sententiarum, & scripturarum abolitionem, quid ad arcenda hujusmodi proloquia, & disputationes, quid denique ad unionem, & pacem cum communi omnium, & Ecclesiæ Catholice satisfactione componen-

Bull. Rom. Tom. VI. Par. II.

dam, facto opus sit, in primis diligenter expendat, deinde in iis omnibus, quæ pro communi salute, tranquillitate, & honore optimum judicaverit, salva semper Ecclesiæ prædictæ unitate, etiam per alium, seu alios fide, doctrina, & religione præstantes, ocyus exequatur, faciatque quicquid decreverit, inviolatè ab omnibus observari.

Contravenientium poena.

§.5. Contradictores quoslibet per censuras, & poenas prædictas, cæteraque juribus, & facti remedia opportuna, appellatione postposita, compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii secularis. Non obstantibus, quod forsitan aliquibus ab Apostolica sit Sede indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per literas apostolicas, non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de Indulto hujusmodi mentionem. Et quibuslibet aliis privilegiis, exemptionibus, Indulgentiis, & Literis Apostolicis, specialibus, vel generalibus, quorumcumque tenorem existant, per quæ presentibus non expressa, vel totaliter non inserta, effectus presentium impediri valeat quomodolibet, vel differri, & de quibus, eorumque totis tenoribus de verbo ad verbum habenda sit in nostris Literis mentio specialis. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ damnationis, circumscriptionis, abolitionis, interdicti, decreti, & mandati, privationis, & innodationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ 1567. Kalendis Octobris, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Gregor. XIII. confirm. prædictam Pii Constitutionem.

§.5. Deindeque præ mem. Gregorius Papa XIII. etiam Prædecessor noster, intellecto per eum, non sine animi sui dolore, non defuisse tunc temporis aliquos Theologos, tum studiosos, tum professores, qui articulos in prædicta Constitutione damnatos asserere, & pertinaciter defendere pergerent, pro officii sui munere eorumdem temeritatem, atque audaciam, ad totius Ecclesiæ periculum pertinentem, minime contemnendam, & dissimulandam censuit, sed ad coercenda hujusmodi ingenia, per aliam suam Constitutionem, sub Datum quarto Kalendas Februarii, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo septuagesimo nono, Pontificatus sui An. VIII. editam, Pii Prædecessoris Constitutionem prædictam sua quoque auctoritate confirmavit, Articulisque ibidem comprehensos iterato damnavit, & ne quis hac in re constantem Sedis Apostolicæ voluntatem, ac sententiam ignorare possit, suam hujusmodi confirmationis Constitutionem, altera Pii V. comprehensa, publicavit, & promulgavit.

M m

Postea

1641.

Paulus V.

§.6. Postea recol. mem. Paulus Papa V. similiter Prædecessor noster, ad tollenda scandala, & dissensiones, quæ in Ecclesia Catholica oriebantur occasione editionis librorum, & operum de Auxiliis tractantium, in Generali Congregatione Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis, sub die 1. Decemb. Anni Domini 1611. coram ipso habita, decrevit, ut scriberetur Nunciis Apostolicis, quod notificarent, & ordinarent Superioribus Religionum, & Universitatibus Studiorum, & Ordinariis eorum Nunciaturæ, ne finirent imprimi materia de Auxiliis, etiam sub prætextu commentandi S. Thomam, aut alio modo & qui vellent de hac materia scribere, & imprimere, prius mitterent Tractatus, & Compositiones ad dictam Sanctam Universalem Inquisitionem; & in executionem mentis dicti Pauli Prædecessoris, ejusdem Decreti tenor omnibus prædictis per Nuncios respectively fuit legitime intimatus: Successiveque ne contra prædictum Decretum aliquid attentari contingeret, sed scandala, & dissensiones omnino cessarent, Nos in alia Generali Congregatione dictæ Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis, Feria 5. die 22. Maii, Anno Domini 1625, per aliud Decretum nostrum, ipsum Pauli Prædecessoris Decretum confirmavimus, & innovavimus, ac omnibus, & singulis cujusvis Religionis, Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam de necessitate exprimentæ Regularibus, & aliis quibuscumque, tam Ecclesiasticis, quam secularibus personis cujuscumque status, conditionis, gradus, ordinis, & dignitatis, tam Ecclesiasticæ, quam secularis, ne imposterum auderent imprimere, vel quoquo modo in lucem edere libros, tractatus, vel compositiones ex professo, vel incidenter, aut prætextu commentandi D. Thomam, vel quemlibet alium Doctorem, aut alia quavis occasione, prætextu, vel modo, de materia Auxiliorum Divinorum tractantes sine expressa, & speciali licentia a Nobis in Congregatione S. Officii prædicta obtinenda, donec aliud in hac materia a Sede Apostolica foret ordinatum, districte præcepimus, & mandavimus; & ut hujusmodi nostrum Decretum inviolabiliter observetur, volumus, & declaravimus, contravenientes poenas privationis dignitatum & officiorum suorum, vocis activæ, & passivæ, facultatis concionandi, publice legendi, docendi, & interpretandi ipso facto, absque alia declaratione incurrere, & nihilominus aliis etiam poenis nostro, & successorum nostrorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis subiacere, librofque, quos ex tunc deinceps, contra dicti nostri Decreti tenorem edi contingeret, absque alia declaratione, tamquam expresse prohibitos haberi, & Impressores, præter amissionem librorum, pecuniariis, aliisque corporalibus poenis juxta criminis gravitatem teneri.

1641.

§.7. Novissime tandem accepto per Nos in Oppido (Civitate nuncupato) Lovaniensi, quosdam assertos Cornelii Jansenii olim Episcopi Iprensis exequutores ex testamento in lucem edi curasse librum, cui titulus, Augustinus, ex professo continentem, & tractantem materiam de Auxiliis, nulla penitus petita, vel obtenta a dicta Congregatione licentia illum imprimendi, ejusque operis occasione Patres Societatis Jesu, nonnullas in Civitate Antuerpiensi de eadem materia tractantes Theses, pariter absque licentia ejusdem Congregationis imprimi curasse, opinionemque Jansenii in prædicto libro contentas oppugnasse, rursusque nonnullas alias orationes, scripturas, epistolas, Thesesque in calce infra scripti Decreti nostri tunc registratas, tam pro dicti libri Jansenii, quam Thesium a Patribus Jesuitis editarum defensione impressas fuisse, non solum contra prædictorum Decretorum prohibitionem, sed etiam in grave scandalum, & offensionem Ecclesiæ Catholicæ.

§.8. Nos ut malis hujusmodi imminentibus quanto citius occurreretur, & ne imposterum ullus auderet dictis Decretis contraire, per aliud Decretum in alia plena, & generali Congregatione ejusdem Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis coram Nobis die 1. Augusti proxime præteriti habita, inharendo prioribus Decretis a Paulo Prædecessore, & a Nobis, ut supra editis, pro tunc dictum librum, Jansenii, cui titulus, Augustinus, Lovanii impressum, necnon Theses a Patribus Soc. Jesu Antuerpiæ in lucem editas, aliasque scripturas in calce posterioris nostri Decreti hujusmodi registratas, jam vigore anteriorum supra dictorum Decretorum prohibitas, de novo prohibuimus; ac pro prohibitis omnino haberi volumus; Mandavimusque sub poena excommunicationis ipso facto incurrendæ, ne quis cujuscumque status, gradus, conditionis, & qualitatis, etiam speciali, & specialissima nota dignæ, librum, & Theses prædictas, aliasque scripturas, ut supra, absque dictæ Sedis licentia in dicta Congregatione S. Officii obtinenda, retinere, & legere posset. Mandavimus insuper omnibus, & singulis cujusvis Religionis, Ordinis, & Dignitatis, Abbatiali, Episcopali, Archiepiscopali, & Patriarchali dignitate suffultis, Collegiis, & Universitatibus, sub prædictis, ut supra, excommunicationis ipso facto incurrendæ, Interdicti Ecclesiastici respectively, aliisque arbitrio nostro poenis infligendis, etiam corporalibus, ne imposterum auderent imprimere, nec quoquo modo in lucem edere libros, Tractatus, compositiones ex professo, vel incidenter, etiam sub prætextu commentandi D. Thomam, seu in Philosophicis agendi de concursu causæ primæ cum secundæ, & præsertim defendendi, aut impugnandi librum dicti Jansenii, cui titulus, Augustinus, vel Theses Patrum Soc. Jesu, aliasque scripturas in calce dicti posterioris nostri Decreti, ut præfer-

Prohibetur Jansenius.

1640.

1640.

præferatur, registratas, & prohibitas, aut alia quavis occasione, vel modo de materia Auxiliorum divinorum, seu de gratia, & libero arbitrio tractantes, sine expressa licentia a nobis in dicta Congregatione S. Officii obtinenda, donec aliud in hac materia a Sede Apostolica prædicta foret ordinatum.

§.9. Abolutionem vero a prædicta excommunicatione, necnon interdicti suspensionem, & relaxationem Nobis, & dictæ Congregationi reservavimus; Non obstantibus quibuscumque privilegiis, etiam Sanctæ Cruciatæ, Jubilæi (etiam generalis) & facultatibus Missionariorum, ac aliis a dicta Sede emanatis, seu emanandis, quibus omnibus in hac parte derogavimus: Volumusque ea omnia suum plenarium sortiri effectum, omnesque contrafacientes, ut supra, ligare, nec quemquam excusari posse, etiam sub prætextu, quod anteriora Decreta Pauli Prædecessoris, & nostra, aliis, ut præferatur, edita, non forent in Provinciis intimata, vel usu recepta. Irritum quoque, & inane decrevimus quicquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Contrariis quibuscumque non obstantibus; Et ne præmissorum ignorantia posset ab aliquo prætendi, volumus ut posterius nostrum decretum hujusmodi, seu illius exemplum, ad Valvas Basilicarum Sancti Joannis Lateranensis, & Principis Apostolorum de Urbe, & in acie Campi Floræ affixum omnes ita arctaret, & afficeret, ac si univique personaliter intimatum foret.

Nota librorum prohibitorum.

§.10. Nota vero librorum, & scripturarum prohibitarum, in calce posterioris Decreti nostri hujusmodi registrarum, hæc est. Liber cui titulus, Augustinus, impressus Lovanii Typis J. Zegeri An. 1640. & Parisiis 1641. Theses Theologicæ de Gratia, libero arbitrio, & prædestinatione, Antuerpiæ apud Joannem Meursium anno 1641. Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi, & Laudatio Funeralis dicta a Reu. Fratre Joanne a Lapide, & c. Lovanii, Typis Bernardini Marii & c. Epistola idiomatica Hispano Eminentissimo y Reverendissimo Señor Cardinal de la Cueva de la Congregatione de la Sacra Inquisition, por el Padre Pedro Bivero de la Compañia de Jesus Prædicador del Señor Cardenal Infante. Data in Bruxelles 26. Enero 1641. Memoriale idioma Hispano Cardinali Infanti Hispaniæ, incipiens: Serenissimo Señor; & finiens; Como es V. Cathol. Real A. Libellus, cui titulus, humilis, & supplex querimonia Jacobi Zegers Typographi Lovan. adversus Libellum R. P. S. I. Regiæ Cappellæ Bruxell. Concionatoris, & Theses PP. Societatis, Lovanii apud Jacobum Zegers Anno 1641. primæ, secundæ, & tertiæ editionis. Memoriale ad Eminentiss. Cardinalem de la Cueva, circa Querimoniam frivolam Jansenianâ, & c. contra Theses Theol., & libellum supplicem, & c. ejusdem de eodem tela ingesta, & regesta.

Bull. Rom. Tom. VI. Par. II.

Theses Theologicæ Apologeticæ, & Miscellanæ adversus doctrinam Cornelii & c. sub prætextu querimonie Typogr. Lovanien. edit. 2. & c. Antuerpiæ apud Jo. Meursium Anno 1641. Libellus cui tit. Augustini Hypponenfis, & c. Augustini Iprensis, de Deo omnes salvare volente, & c. Homologia, & c. Lovanii apud Jacobum Zegers, Anno 1641. Epistola Liberti Fromundi, & Henrici Caleni, Lovanii 16. Junii 1641. R. P. Societ. Jesu Lovan. incipiens. Theses vestras. Epistola Professor. S. Thomæ Colleg. Soc. Jesu Lovan. Liberto Fromundo, & Henrico Caleno, incipiens: Gratias agimus, & c. Epistola, cui titulus, Petrus Biverus Doctoribus Jansenianis, & c. incipiens: Ad rem Amici, & c. Somnium Hipponense, sive de Controversiis, & c. Relatore Phyletino S. T. Baccal. Formato, Parisiis Anno 1641. Insuper omnes alii libri, Opuscula, Epistolæ, Orationes, Theses, & c. aliæque omnia, tam contra, quam pro Cornelio Jansenio, ac Patribus Jesuitis.

§.11. Cum autem ex diligenti, & matura ejusdem libri, cui titulus, Augustinus, lectione, postmodum compertum fuerit, in eodem libro multas ex propositionibus a Prædecessoribus nostris olim, ut præferatur, damnatas, contineri, & magno cum Catholicorum scandalo, & auctoritatis dictæ Sedis contemptu, contra præfatas damnationes, & prohibitiones defendi: Nos huic malo in scandalum totius Reipublicæ Christianæ, & fidei Catholicæ perniciem vertenti, opportunum remedium adhibere volentes: Constitutionis Gregorii, necnon Pauli Prædecessorum hujusmodi Constitutionum prædictarum, omniaque, & singula in eis contenta, apostolica auctoritate, tenore præsentium perpetuo confirmamus, & approbamus, librumque prædictum, cui titulus est, Augustinus, Articulos, opiniones, & sententias in dictis Constitutionibus reprobata, atque damnata, ut a Nobis compertum est, continentem, & renovantem, aliaque omnia opera præsentibus nostris literis subinferta, quæ aliis sub posteriori decreto nostro prædicto registratis per præfatos addimus, atque adjungimus, eadem auctoritate per præfatos omnino prohibemus, ac pro vetitis, & prohibitis haberi volumus, & mandamus. Jubentes insuper sub omnibus poenis, & censuris in prædicta Constitutione Pii Prædecessoris contentis (a quibus nullus Romano Pontifice inferior, excepto in mortis articulo, absolvere contrafacientes possit) ne quis cujuscumque conditionis, & qualitatis sit, etiam, speciali, & specialissima nota, & expressione

M m 2